

Резолюція

Майк Йогансен

РЕЗОЛЮЦІЯ

(Оповідання з римського життя)

Квінт Люцій Публікола, римський громадянин і патрицій, сидів на сірім каменю на березі Євксейнського Понту, сиріч Чорного моря. Перед ним стояла Сибілла і розмахувала, віщуючи, руками над триногом. Вона одверзла уста свої й сказала:

— ...І ти побачиш майбутнє, страшне й дивне, якого зроду не бачив ізвіку свого...

У цю мить неначе вдарило Квінта Люція Публіколу фінкою під шосте ребро. Він поточився і впав нестямний...

Коли Квінт Люцій Публікола, римський громадянин і патрицій, очуняв, то по дорозі, що стелилася ген з-під його очей, лежали дві довженні залізяки. Щось загуркотіло. Вперше член фамілії Люціїв на свої очі побачив товарний поїзд. Та Квінт Люцій Публікола був стоїк.

— Непогані колісничі і чималенька їх купа,— похвалюючи промовив римський муж. — Та ледве чи Гай Люцій Цесар міг би підкрастися до галлів з таким торохкотінням і гуркотом. Сильне роздובбані колісничі.

Оце сказавши, Квінт Люцій Публікола нашвидку застібнув ґудзики на своїй сенаторській тозі, ухопився за поручні й поїхав з останньою колісницею. Правда, просто перед його очима заманячив напис:

"Увіходити на ходу поїзда заборонено", але Публікола того напису не зрозумів. На станції Публіколу легко випустили з перону.

"Кіно-зйомка", — шепнув хтось, побачивши патриція, і всі розступилися перед ним. Хтось запропонував провести його до режисера, але Публікола, гордо піднявши голову, пройшов у місто, залляте електричним світлом.

"Скільки тут, одначе, єгипетських ламп", — подумав патрицій. — "Для чого ж їх поставили на місце, а не несуть перед публікою", — майнула в нього гадка, коли він уступивсь і впав в калюжу перед вокзалом.

Посердившись трохи на нерівне каміння, що добре торохнуло його в скроні, Квінт Люцій Публікола виліз з калюжі і налагодився продовжувати свою дослідчу екскурсію. Та раптом до його слуху долинув хрипкий звук, що виходив з рупора, поставленого на дахові. Публікола звів очі й уважно прислухався. Потім протер собі рукавом вуха. Прислухався ще раз.

— Грамофон, — сказав Публікола рішуче. — Не розумію тільки, для чого було ставити його на дахові і пускати заялозені позаторішні романси.

У цю мить погляд його впав на плякат, наліплений на дверях. Це був декрет про латинізацію.

Всіх римських громадян, що не складуть іспита з латинської мови до 1 януарія цього року, буде звільнено з посад, за винятком едилів, діловодів, квесторів, цензорів,

консулів, адвокатів, легатів та інших відповідальних службовців.

— Прекрасно, — пробурмотів Публікола. — Не далі, як учора, коло самої моєї вілли безпритульний, лаючись у бога, сказав "ад матері" з орудним відмінком. Чистота мови сильно підупала в нашого юнацтва.

Публікола ще раз подивився на плякат і увійшов у двері. Перед його очима розстелилося ціле море столів і службовців.

"Яка сила писарів, одначе, — подумав Квінт Люцій. — Не знаю, чи їх було стільки в самого Сулли".

Почувши знову щось про кіно-зйомку і режисера, Публікола без перешкод легко дістався до зачинених дверей з написом: Замзав.

Це ефіопське і замбезівське слово не злякало Квінта Люція Публіколи. Сміливо, зрікшись богів своїх і не визнаючи чужих, він штовхнув двері у святилище діловодства та бухгалтерії. Він відчинив двері.

Замзав сидів на своєму кріслі, а в його на колінах сиділа машиністка. Побачивши Публіколу, вона прошепотіла: "кіно-зйомка" і замість зіскочити з колін, ще ніжніше притулилась до замзава.

Хмара набігла на високе лисе чоло замзава.

— Хто сміє без дозволу... — почав він промову, скеровану проти кур'єрші Катерини.

Але Публікола не втратив рівноваги:

— Нещасний замбезієць! — grimнув він. — Не далі, як учора п'ятнадцять невільниць мили мене в термах і мастили смірнськими пахощами. Я не дозволив би їм залишити на тілі хоч листочок одежі. — І Публікола, стукнувши дверима, пішов до останніх дверей із коротким занзибарським написом: З а в.

Могутньою рукою римлянин товкнув ці двері. Та двері не розчинялися. Зав замкнув їх з середини. Очі римлянинові запалали. Нарешті він знайшов людину, він знайшов Суллу, Нерона, Калігулу цієї слабодухої епохи. Що мав сили Квінт Люцій Публікола бабахнув кулаєм у зачинені двері і... схилився до дірочки в замку.

Від картини, що предстала перед його очима, кров застигла в його древне-римських жилах. Зав сидів за столом і писав на власній, на своїй заяві до тресту своєю рукою резолюцію:

"Видати аванс 500 карб. без повороту. Зав..."

Кілька послужливих рук підхопили римського громадянина Квінта Люція Публіколу, що не без звука і без стогону знов занурився в таємниче небуття...

Римський громадянин і стоїк, багач і патрицій Квінт Люцій Публікола прокинувся на березі Євксейнського Понту, сиріч Чорного моря. Сибілли вже не було, не було й тринога, не було й сірого каменю. Натомість перед Квінтом Публіколою стояв його друг Секст Муцій Агрикола і піддержував його в сидячий позі.

— Не погано ти моргокнувся, друже, на цім проклятім березі, — сказав Секст Муцій Агрикола, допомагаючи Публіколі підвестися. — Ходімо, Агріпіна вже давно нас жде коло цирку.

— Я був у майбутньому... — почав був Квінт Люцій Публікола, але, побачивши на

березі дві порожні пляшки з-під хлібного вина, він замовк. Він зіперся на Агриколу і вони подалися до цирку.